

UDENRIGSMINISTERIET

EUROPAUDVALGET

Alm. del - bilag 1156 (offentligt)

Medlemmerne af Folketingets Europaudvalg
og deres stedfortrædere

Asiatisk Plads 2
DK-1448 København K
Tel. +45 33 92 00 00
Fax +45 32 54 05 33
E-mail: um@um.dk
Telex 31292 ETR DK
Telegr. adr. Etrangeres
Girokonto 300-1806

Bilag
1

Journalnummer
400.C.2-0

Kontor
EU-sekr.

9 juli 2003

Til underretning for Folketingets Europaudvalg vedlægges Justitsministeriets grundnotat om forslag til rammeafgørelse om anvendelse af "ne bis in idem"-princippet (princippet om den negative retsvirkning af strafferetlige afgørelser).

Materialet er ligeledes oversendt til Folketingets Retsudvalg.

P. H. Olsen

Udenrigsminister Per Stig Møller
Udenrigsministeriet
Asiatisk Plads 2
1448 København K.

Dato: 04 - 07 - 03
Kontor: Det Internationale Kontor
Sagsnr.: 2003-165-0423
Dok.: ABW21705

Afsendt med
E-Post 4/7-03
JM0341

Kære udenrigsminister.

Vedlagt sender jeg dig forslag til rammeafgørelse om anvendelse af "ne bis in idem" tillige med et grundnotat herom, idet jeg skal anmode om, at materialet oversendes til Folketingets Europa-udvalg.

Det bemærkes, at materialet ligeledes bliver oversendt til Folketingets Retsudvalg.

Med venlig hilsen

Justitsministeriet

Civil- og Politiafdelingen

Dato: 2. juli 2003
Kontor: Det Internationale Kontor
Sagsnr.: 2003-165-0423
Dok.: TSM20331

GRUNDNOTAT

om

**forslag til rammeafgørelse om anvendelse af "ne bis in idem"-princippet
(princippet om den negative retsvirkning af strafferetlige afgørelser)**

1. Baggrund

Det græske formandskab har den 13. februar 2003 fremsat et forslag til en rammeafgørelse om den negative retsvirkning af strafferetlige afgørelser. Forslaget er offentliggjort i EU-tidende (EUT C 100 af 26. april 2003, s. 24).

Formålet med forslaget til rammeafgørelse er at sikre mere ensartede regler for, hvornår en medlemsstat kan iværksætte retsforfølgning, når der forinden har fundet retsforfølgning sted i en anden medlemsstat ("ne bis in idem"-princippet). Forslaget tager endvidere sigte på at supplere en række internationale instrumenters forskellige bestemmelser om "ne bis in idem", herunder Schengen-konventionens artikel 54-58. Rammeafgørelsen indeholder desuden en bestemmelse om den negative retsvirkning af retsforfølgning, der endnu ikke er afsluttet (såkaldt litispændens).

2. Indhold.

Retsgrundlaget for rammeafgørelsen er artikel 29, artikel 31, litra d, og artikel 34, stk. 2, litra b, i Traktaten om Den Europæiske Union (TEU).

I artikel 1 defineres rammeafgørelsens begreber. "Strafbare handlinger" omfatter både lovovertrædelser efter national ret og administrative overtrædelser, der kan straffes med bøde, og hvor der er mulighed for at indbringe sagen for retten.

"Retsafgørelse" defineres som enhver afgørelse afsagt af en strafferetsdomstol med endelig retsvirkning efter national ret i form af domfældelse, frifindelse eller en afgørelse, der endeligt afslutter retsforfølgningen samt udenretslig mægling i straffesager.

"Processtat" betyder den stat, hvor retsforfølgningen først har fundet sted.

"Litispendens" betyder en sag, hvor retsforfølgning er iværksat uden, at der endnu er afsagt en afgørelse.

"Idem" (samme faktiske omstændigheder) skal anses for at foreligge, når en anden strafbar handling er afledt af samme eller i alt væsentligt samme faktiske omstændigheder som den første strafbare handling, uanset om den juridiske betegnelse er den samme.

Artikel 2 pålægger medlemsstaterne ikke at retsforfølge eller straffe en person, der allerede har modtaget en endelig retsafgørelse i en anden medlemsstat på baggrund af de samme faktiske omstændigheder.

Under særlige omstændigheder kan en afsluttet sag imidlertid genoptages i overensstemmelse med reglerne herom i den første processtat.

Artikel 3 vedrører litispændens. Hvis en sag verserer i en medlemsstat, når der indledes en strafferetlig forfølgning i en anden medlemsstat, fastsætter bestemmelsen følgende kriterier, der skal tages i betragtning, når der skal tages stilling til, hvor retsforfølgningen skal finde sted:

- a) gerningsstedet
- b) gerningsmandens hjemsted
- c) ofrets hjemsted og
- d) pågribelsesstedet

Medlemsstaternes kompetente myndigheder skal rådføre sig med hinanden for at fastlægge, hvor retsforfølgningen skal finde sted på grundlag af ovennævnte kriterier. Hvis retsforfølgningen i en medlemsstat foretrækkes, udsætter den anden medlemsstat retsforfølgningen af den samme person på baggrund af samme faktiske omstændigheder. De relevante myndigheder underretter gensidigt hinanden i forbindelse med den videre behandling af sagen.

I artikel 4 fastsættes regler for, i hvilket omfang medlemsstaterne ved erklæring til Rådet og Kommissionen kan opretholde undtagelser i forhold til "ne bis in idem"-princippet. Undtagelsesmuligheden er begrænset til tilfælde, hvor der foreligger en trussel mod sikkerheden eller andre væsentlige interesser i medlemsstaten, eller tilfælde hvor en strafbar handling er begået af en person i offentlig tjeneste i strid med dennes embedspligter. I erklæringen, som staten kan tilbagekalde, skal det i øvrigt præciseres, hvilke strafbare handlinger undtagelsen vedrører. I artikel 4, stk. 4, fastslås det, at undtagelserne ikke kan anvendes, når medlemsstaten har anmodet den anden stat om at overtage retsforfølgningen eller har udleveret personen.

Artikel 5 bestemmer, at en medlemsstat skal tage hensyn til sanktioner fastsat i en anden medlemsstat på baggrund af de samme faktiske omstændigheder i de begrænsede tilfælde, hvor retsforfølgning i sådanne tilfælde ikke vil være i strid med "ne bis in idem"-princippet.

Artikel 6 tager sigte på at lette udvekslingen af oplysninger mellem de kompetente myndigheder i medlemsstaterne. Bestemmelsen omhandler bl.a. videregivelse af oplysninger med et hvilket som helst moderne teknisk hjælpemiddel samt angivelse af de kompetente myndigheder i en erklæring, som afgives til Rådssekretariatet.

Artikel 7 åbner mulighed for, at medlemsstaterne anvender mere vidtgående nationale bestemmelser om "ne bis in idem"-princippet, hvorefter retsforfølgning begrænses i videre omfang på baggrund af retsforfølgning i et tredjeland (dvs. i et land uden for EU).

Artikel 8, 9 og 10 vedrører gennemførelse og ikrafttrædelse af rammeafgårelsen samt ophævelse af Schengen-konventionens artikel 54 –58, der erstattes af rammeafgårelsen.

3. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser

Efter straffelovens § 10 a, stk. 1, afskæres dansk straffemyndighed, når der er afsagt en dom i gerningslandet, såfremt:

- 1) der ved en upåankelig dom er sket frifindelse,
- 2) straffen er fuldbyrdet, er under fuldbyrdelse eller er bortfaldet, eller
- 3) den tiltalte er fundet skyldig uden at sanktion er fastsat.

Straffelovens § 10 a indeholder tillige en henvisning til den europæiske konvention om straffedommes internationale retsvirkning samt lov om overførsel til andet land af retsforfølgning i straffesager. Hermed udvides den negative retsvirkning til at omfatte domme afsagt af domstole med strafferetlig kompetence i lande, der har tiltrådt den europæiske konvention af 28. maj 1970 om straffedommes internationale retsvirkninger eller den europæiske konvention af 15. maj 1972 om overførsel af retsforfølgning i straffesager, uanset om der er tale om et gerningsland. I annex

III til sidstnævnte konvention udvides den negative retsvirkning endvidere til visse former for afgørelser uden for strafferetten i Tyskland, Frankrig og Italien.

Efter straffelovens § 10 a, stk. 2, har dommene nævnt i stk. 1 ikke negativ retsvirkning, hvis handlingen er begået på dansk territorium eller fartøj. Det bemærkes herved, at Danmark kan anses som gerningsland i medfør af straffelovens § 9, når den strafbare handlingens virkning er indtruffet eller tilsigtet at skulle indtræde på dansk territorium.

Straffelovens § 10 a, stk. 2, undtager ligeledes handlinger, der krænker den danske stats selvstændighed, sikkerhed, forfatning eller offentlige myndigheder, en embedspligt mod staten eller sådanne interesser, hvor retsbeskyttelse i den danske stat forudsætter en særlig tilknytning til denne.

Undtagelsesbestemmelserne finder imidlertid ikke anvendelse i tilfælde, hvor retsforfølgning i udlandet er sket efter dansk anmodning.

Efter straffelovens § 10 b skal der tages hensyn til allerede idømt straf i udlandet, hvis princippet om negativ retsvirkning i § 10 a ikke finder anvendelse.

Efter ordlyden må det antages, at dansk retsforfølgning ikke afskæres af administrative beslutninger, herunder udenlandsk påtalemyndigheds opgivelse eller frafald af tiltale, da der i så fald ikke er tale om en dom. Bestemmelsen må imidlertid fortolkes i overensstemmelse med relevante internationale forpligtelser. Det bemærkes i den forbindelse, at Danmark har tiltrådt en række internationale instrumenter, der indeholder bestemmelser om "ne bis in idem"-princippet, herunder navnlig Schengen-konventionen (artikel 54–58), den europæiske konvention af 28. maj 1970 om straffedommes internationale retsvirkninger (artikel 53–55) og den europæiske konvention om overførsel af retsforfølgning i straffesager (artikel 35–37).

Disse instrumenter tillægger ikke udtrykkeligt administrative afgørelser negativ retsvirkning, men EF-Domstolen har ved dom af 11. februar 2003 i de forenede sager C-187/01 og C-385/01 fortolket Schengen-konventionens artikel 54 således, at visse administrative afgørelser skal tillægges negativ retsvirkning, når afgørelsen har strafferetlig karakter.

Det må forventes at rammeafgørelsen, hvis den vedtages med ovennævnte ordlyd, vil kræve en ændring af straffelovens § 10 a.

Der vil navnlig skulle tillægges visse administrative afgørelser negativ retsvirkning, og da rammeafgørelsen kun tillader undtagelser af meget begrænset omfang, vil undtagelsesbestemmelserne i straffelovens § 10 a, stk. 2, ikke kunne opretholdes i det nuværende omfang.

Forslaget til rammeafgørelse skønnes ikke at have statsfinansielle konsekvenser.

4. Høring

Udkastet er sendt i høring hos Advokatrådet, Amnesty International, Det Danske Center for Menneskerettigheder, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Foreningen af Politimestre i Danmark, Landsforeningen af beskikkede advokater, Politiforbundet i Danmark, Politifuldmægtigforeningen, Rigsadvokaten, Rigspolitichefen, Politidirektøren i København, Præsidenterne for Vestre og Østre Landsret, Københavns Byret og retterne i Århus, Odense, Aalborg og Roskilde samt Statsadvokatforeningen.

II

(Forberedende retsakter i henhold til afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union)

Initiativ fra Den Helleniske Republik med henblik på vedtagelse af Rådets rammeafgørelse om anvendelse af »ne bis in idem«-princippet

(2003/C 100/12)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Union, særlig artikel 29, artikel 31, litra d), og artikel 34, stk. 2, litra b),

under henvisning til initiativ fra Den Helleniske Republik ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet, og ⁽²⁾,

ud fra følgende betragtninger:

(1) »Ne bis in idem«-princippet eller forbuddet mod dobbelt strafforfølgning, dvs. at ingen skal kunne strafforfølges eller dømmes to gange for de samme handlinger og den samme strafbare adfærd, er sikret som en individuel rettighed i de internationale juridiske instrumenter om menneskerettigheder, såsom protokol 7 til konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder (artikel 4) og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (artikel 50), og anerkendes af alle retssystemer, der bygger på princippet om respekt for og beskyttelse af de grundlæggende rettigheder.

(2) »Ne bis in idem«-princippet får særlig betydning, efterhånden som den grænseoverskridende kriminalitet stiger, og kompetenceproblemerne i forbindelse med strafforfølgning bliver mere komplicerede. Hvor vigtigt dette princip er, viser sig også inden for områderne asyl, indvandring og udlevering dels inden for rammerne af Den Europæiske Union dels i forbindelse med aftaler mellem Unionen eller visse medlemsstater og tredjelande.

(3) I Rådets og Kommissionens handlingsplan for, hvorledes Amsterdam-traktatens bestemmelser om indførelse af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed bedst kan gennemføres ⁽³⁾, fastsættes det i punkt 49, litra e), at der senest fem år efter traktatens ikrafttræden skal udarbejdes foranstaltninger »til koordination af strafferetlige efterforskninger og verserende retssager i medlemsstaterne med henblik på at undgå overlappning og indbyrdes modstridende retsafgørelser, idet princippet om »ne bis in idem« i højere grad skal anvendes».

(4) I Rådets og Kommissionens fælles program for foranstaltninger med henblik på gennemførelse af princippet om gensidig anerkendelse af afgørelser i straffesager ⁽⁴⁾ indgår »ne bis in idem«-princippet blandt Unionens umiddelbare prioriteter og især i forbindelse med hensyntagen til endelige afgørelser i straffesager, der tidligere er truffet af en domstol i en anden medlemsstat. Under foranstaltning 1 i programmet henstilles det, at der foretages en fornyet gennemgang af artikel 54-57 i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen, som er taget fra konventionen mellem Det Europæiske Fællesskabs medlemsstater om forbud mod dobbelt strafforfølgning, der blev undertegnet den 25. maj 1987 i Bruxelles, med henblik på fuld anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse, men som medlemsstaterne imidlertid ikke har ratificeret.

(5) I Kommissionens meddelelse til Europa-Parlamentet og Rådet af 26. juli 2002 om gensidig anerkendelse af endelige afgørelser i straffesager erkendes det, at anvendelsen af »ne bis in idem«-princippet bidrager positivt til gensidig anerkendelse af retsafgørelser og til at styrke retssikkerheden i Unionen, hvilket forudsætter tillid til, at de retsafgørelser, der anerkendes, altid afsiges i overensstemmelse med principperne om legalitet, subsidiaritet og proportionalitet.

(6) I en række medlemsstaters retssystemer anerkendes »ne bis in idem«-princippet kun på nationalt plan, dvs. vertikalt, under iagttagelse af de strafferetsplejeregler, der følges i den pågældende stat. Anerkendelsen af »ne bis in idem«-princippet er indeholdt enten i forfatningsmæssige bestemmelser eller i lovbestemmelser og bygger på a) artikel 14, stk. 7, i den internationale konvention af 19. december 1966 om borgerlige og politiske rettigheder og b) artikel 4 i protokol 7 til konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder. På mellemstatsligt plan anvendes princippet horisontalt i henhold til artikel 54-57 i kapitel 3 i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen.

(7) Den hidtidige anvendelse af »ne bis in idem«-princippet rejser mange væsentlige spørgsmål vedrørende fortolkningen eller accepten af en række grundlæggende bestemmelser eller mere generelle regler (f.eks. betydningen af »idem«), fordi dette princip ikke er ensartet fastlagt i de forskellige internationale juridiske instrumenter, og fordi der er forskellig praksis i de nationale lovgivninger. Formålet med denne rammeafgørelse er at give medlemsstaterne fælles retsregler med hensyn til »ne bis in idem«-princippet, således at der sikres ensartethed med hensyn til både fortolkningen af disse regler og anvendelsen af dem i praksis.

⁽¹⁾ EUT C ...

⁽²⁾ EUT C ...

⁽³⁾ EFT C 19 af 23.1.1999, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT C 12 af 15.1.2001, s. 10.

- (8) Da målene for de påtænkte foranstaltninger ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne alene og derfor bedre kan gennemføres på EU-plan, kan Den Europæiske Union træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet er denne rammeafgørelse ikke mere vidtgående end, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (9) For så vidt angår Island og Norge udgør denne rammeafgørelse en videreudvikling af de Schengen-regler, som omhandlet i aftalen mellem Rådet for Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengen-reglerne ⁽¹⁾, der falder ind under anvendelsesområdet for artikel 1, litra E, i Rådets afgørelse 1999/437/EF af 17. maj 1999 om visse gennemførelsesbestemmelser til nævnte aftale ⁽²⁾.
- (10) Det Forenede Kongerige deltager i denne rammeafgørelse i medfør af artikel 5 i protokollen om integration af Schengen-reglerne i Den Europæiske Union, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, og artikel 8, stk. 2, i Rådets afgørelse 2000/365/EF af 29. maj 2000 om anmodningen fra Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland om at deltage i visse bestemmelser i Schengen-reglerne ⁽³⁾.
- (11) Irland deltager i denne rammeafgørelse i medfør af artikel 5 i protokollen om integration af Schengen-reglerne i Den Europæiske Union, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, og artikel 6, stk. 2, i Rådets afgørelse 2002/192/EF af 28. februar 2002 om anmodningen fra Irland om at deltage i visse bestemmelser i Schengen-reglerne ⁽⁴⁾.

VEDTAGET FØLGENDE RAMMEAFGØRELSE:

Artikel 1

Definitioner

I denne rammeafgørelse forstås ved:

a) »strafbare handlinger«:

— handlinger, der udgør lovovertrædelser efter hver enkelt medlemsstats nationale ret

— handlinger, der udgør administrative overtrædelser eller krænkelse af den offentlige orden, og som straffes af en administrativ myndighed med bødestraf efter hver enkelt medlemsstats nationale ret, såfremt disse handlinger henhører under den administrative myndigheds kompetence, og den pågældende har mulighed for at indbringe sagen for en straffedomstol

- b) »retsafgørelse«: enhver endelig afgørelse afsagt af en straffedomstol i en medlemsstat efter en strafferets sag, og som kan bestå i enten domfældelse eller frifindelse eller endeligt ophør af retsforfølgningen efter hver enkelt medlemsstats nationale lovgivning samt endvidere udenretslig mægling i straffesager; som endelig afgørelse betragtes enhver afgørelse, der har retskraft efter national ret
- c) »processtat«: den medlemsstat, hvor processen har fundet sted
- d) »litispendens«: en sag, hvori der allerede er indledt retsforfølgning for en strafbar handling af en person, uden at der endnu er truffet afgørelse i sagen, og sagen allerede verserer for en domstol
- e) »idem«: en anden strafbar handling, der udelukkende eller i alt væsentligt er afledt af de samme faktiske omstændigheder, uanset hvordan denne handling betegnes juridisk.

Artikel 2

Ret til ikke at blive retsforfulgt eller straffet to gange for samme strafbare handling

1. En person, der er blevet retsforfulgt eller endeligt dømt for en strafbar handling i en medlemsstat efter denne stats straffelovgivning og strafferetspleje, kan ikke retsforfølges for de samme handlinger i en anden medlemsstat, såfremt vedkommende allerede er blevet frikendt, eller straffen, i tilfælde af domfældelse, er fuldbyrdet, er under fuldbyrdelse eller ikke længere kan fuldbyrdes efter processtatens lovgivning.

2. Sagen kan genoptages, såfremt der foreligger bevis for nye eller nyopdagede kendsgerninger, eller såfremt der under den tidligere rettergang er begået en grundlæggende fejl, som kunne påvirke sagens udfald, efter processtatens straffelovgivning og strafferetspleje.

Artikel 3

Litispendens

Såfremt der, mens der verserer en sag i en medlemsstat, indledes retsforfølgning for samme strafbare handling i en anden medlemsstat, anvendes følgende fremgangsmåde:

⁽¹⁾ EFT L 176 af 10.7.1999, s. 36.

⁽²⁾ EFT L 176 af 10.7.1999, s. 31.

⁽³⁾ EFT L 131 af 1.6.2000, s. 43.

⁽⁴⁾ EFT L 64 af 7.3.2002, s. 20.

a) Værnetinget i den medlemsstat, der bedst sikrer en forsvarlig retspleje, foretrækkes, idet følgende kriterier tages i betragtning:

aa) gerningsstedets værneting

bb) gerningsmandens hjemting

cc) ofrenes hjemting

dd) pågribelsesstedets værneting.

b) Såfremt flere medlemsstater har kompetence samt mulighed for at indlede retsforfølgning af en strafbar handling, der bygger på de samme faktiske omstændigheder, kan de kompetente myndigheder i hver af disse stater efter at have rådført sig med hinanden og under hensyn til kriterierne i litra a) vælge værnetinget i den medlemsstat, der bør foretrækkes.

c) Såfremt værnetinget i en bestemt medlemsstat foretrækkes, udsættes de verserende sager i de øvrige medlemsstater, indtil der er truffet en retskraftig afgørelse i den medlemsstat, hvis værneting er blevet foretrukket. Ved udsættelse af retssagen i en medlemsstat underretter de kompetente myndigheder i denne stat omgående de tilsvarende myndigheder i den medlemsstat, hvis værneting er blevet foretrukket. Hvis der af en eller anden grund ikke træffes endelig afgørelse i den medlemsstat, hvis værneting er blevet foretrukket, underretter de kompetente myndigheder i denne stat omgående de tilsvarende myndigheder i den medlemsstat, der som den første udsatte retsforfølgningen.

Artikel 4

Undtagelser

1. En medlemsstat kan ved en erklæring underrette Rådets Generalsekretariat og Kommissionen om, at den ikke er bundet af artikel 2, stk. 1 og 2, såfremt de handlinger, for hvilke afgørelsen blev truffet i en anden stat, udgør en strafbar handling, der krænker medlemsstatens sikkerhed eller andre ligeledes væsentlige interesser, eller blev begået af en tjenestemand i medlemsstaten i strid med dennes embedspligter.

2. En medlemsstat, der afgiver en erklæring som anført i stk. 1, præciserer, hvilke kategorier af strafbare handlinger undtagelsen kan finde anvendelse på.

3. En medlemsstat kan til enhver tid tilbagekalde erklæringen vedrørende undtagelserne i stk. 1. Tilbagekaldelsen meddeles Rådets Generalsekretariat og Kommissionen og gælder fra den første dag i den måned, der følger efter datoen for meddelelsen.

4. En undtagelse, der kan være genstand for en erklæring i henhold til stk. 1, gælder ikke, hvis den pågældende medlemsstat med hensyn til de samme handlinger har anmodet den anden medlemsstat om at indlede retsforfølgning mod den pågældende eller har beordret den pågældende udleveret.

Artikel 5

Princippet om hensyntagen til andre sanktioner

Såfremt der i en medlemsstat indledes ny retsforfølgning mod en person, der er blevet endeligt dømt for de samme handlinger i en anden medlemsstat, fradrages ethvert tidsrum med frihedsberøvelse eller enhver bøde, der som følge af disse handlinger er afsonet eller idømt i den sidstnævnte medlemsstat, i den straf, som den pågældende eventuelt idømmes. Der skal ligeledes, i det omfang den nationale lovgivning åbner mulighed herfor, tages hensyn til andre sanktioner end frihedsberøvelse, der allerede er fuldbyrdet, eller til sanktioner, der er pålagt inden for rammerne af en administrativ procedure.

Artikel 6

Udveksling af oplysninger mellem de kompetente myndigheder

1. Såfremt der er indledt retsforfølgning mod en person i en medlemsstat, og de kompetente myndigheder i denne stat har grund til at tro, at anklagen vedrører de samme handlinger som dem, den pågældende er blevet endeligt dømt for i en anden medlemsstat, anmoder disse myndigheder processtatens kompetente myndigheder om de relevante oplysninger.

2. De ønskede oplysninger fremsendes så hurtigt som muligt (under anvendelse af et hvilket som helst teknisk hjælpemiddel) og tages i betragtning ved afgørelsen af, om sagen skal fortsættes.

3. Hver medlemsstat meddeler i en erklæring til Rådets Generalsekretariat og til Kommissionen, hvilke myndigheder der er bemyndiget til at anmode om og modtage de i stk. 1 omhandlede oplysninger.

Artikel 7

Anvendelse af mere vidtgående bestemmelser

Artikel 1-6 berører ikke anvendelsen af mere vidtgående nationale bestemmelser om »ne bis in idem«-reglen, når dette sker i forbindelse med retsafgørelser, der er truffet i et tredjeland.

Artikel 8

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at efterkomme denne rammeafgørelse før den ... (*).

(*) To år efter datoen for rammeafgørelsens ikrafttræden.

2. Medlemsstaterne meddeler senest på den i stk. 1 nævnte dato Rådets Generalsekretariat og Kommissionen teksten til de retsfor skrifter, som de udsteder for at gennemføre de forpligtelser, der følger af denne rammeafgørelse, i national ret.

3. På grundlag af disse oplysninger forelægger Kommissionen før den ... Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om anvendelsen af denne rammeafgørelse, som i givet fald kan ledsages af lovgivningsmæssige forslag.

4. Rådet vurderer før den ... de foranstaltninger, som medlemsstaterne har truffet for at efterkomme denne rammeafgørelse.

Artikel 9

Ophævelse

Artikel 54-58 i Schengen-konventionen af 1990 ophæves, når denne rammeafgørelse træder i kraft. Når en medlemsstat

gennemfører rammeafgørelsen inden denne dato i medfør af artikel 8, stk. 1, ophører nævnte bestemmelser med at gælde for den pågældende medlemsstat fra datoen for gennemførelsen.

Artikel 10

Ikrafttræden

Denne rammeafgørelse træder i kraft på datoen for offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Udfærdiget i ..., den ...

På Rådets vegne

Formand

Initiativ fra Den Hellske Republik med henblik på vedtagelse af Rådets rammeafgørelse om forebyggelse af og kontrol med ulovlig handel med menneskelige organer og menneskeligt væv

(2003/C 100/13)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Union, særlig artikel 29, artikel 31, litra e), og artikel 34, stk. 2, litra b),

under henvisning til initiativ fra Den Hellske Republik ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Rådets og Kommissionens handlingsplan for, hvorledes Amsterdam-traktatens bestemmelser om indførelse af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed bedst kan gennemføres ⁽³⁾, konklusionerne fra Det Europæiske Råd i Tammerfors den 15.-16. oktober 1999 og konklusionerne fra Det Europæiske Råd i Santa Maria da Feira den 19.-20. juni 2000 som afspejlet i resultatavlen omtaler eller opfordrer til gennemførelse af lovgivning til bekæmpelse

af menneskehandel, herunder fælles definitioner, fælles regler for, hvad der er strafbart, og fælles sanktioner.

(2) Ulovlig handel med menneskelige organer og menneskeligt væv er en form for menneskehandel, der udgør alvorlige krænkelse af grundlæggende menneskerettigheder og især menneskelig værdighed og fysisk integritet. Denne ulovlige handel er et aktivitetsområde for organiserede kriminelle grupper, som ofte griber til utiladelige handlemåder som f.eks. misbrug af særlig udsatte personer, voldsanvendelse og trusler. Desuden skaber den alvorlige risici for folkesundheden og er til skade for borgernes ret til lige adgang til sundhedstjenester. Endelig undergraver den borgernes tillid til det lovlige transplantationssystem.

(3) Bekæmpelse af kommercialisering af det menneskelige legeme og dele heraf er blevet behandlet gentagne gange i mange internationale organisationer og er blevet reguleret ved internationale konventioner. Allerede i 1978 erklærede Europarådet i sin resolution (78)29 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om fjernelse og transplantation af menneskeligt materiale, der blev vedtaget af Europarådets Ministerkomité den 11. maj 1978, at intet menneskeligt materiale må tilbydes for vindings skyld. Denne erklæring blev bekræftet på de europæiske sundhedsministres 3. samling den 16.-17. november 1987 i Paris, i hvis sluterklæring det understreges, at et menneskeligt organ ikke må tilbydes for vindings skyld af nogen organisation for udveksling af organer, noget center for oplagring af organer eller af nogen anden organisation eller privatperson.

⁽¹⁾ EUT C ...

⁽²⁾ EUT C ...

⁽³⁾ EFT C 19 af 23.1.1999, s. 1.